

DE LA STUDENȚIE LA PENSIE

Olga Angela STANCU

Ing. constructor, cercetător științific principal, fost șef Secție
la INCERC București, e-mail: olga_stancu@yahoo.com

Domnului prof. dr. ing. dr. H. C. Horea SANDI, la aniversarea a 80 de ani

Octombrie 1963. Începeam anul al II-lea, facultatea de Construcții civile, industriale și agricole. După primul curs de Rezistența Materialelor a urmat și primul seminar. Puțin speriați de faima profesorului Mazilu de la curs, așteptam pe cel care va ține seminarul. Intră în sală dl. Horea Sandi, un domn serios, cu un aer ușor timid, cu voce calmă și egală, care a început să ne explice rigla de calcul. Încet, încet, am intrat în materia propriu-zisă și seminariile decurgeau normal.

Îmi plăcea să mă ofer să ies la tablă, spre ușurarea multor colegi, astfel că am reușit să-mi consolidez multe cunoștințe din timpul anului. La celelalte trei grupe paralele din an venea din când în când în vizită și profesorul Mazilu. Și toată lumea era în alertă. Așteptam și noi, dar nu ne-a vizitat niciodată. Nu știam dacă e bine sau rău. Cu timpul am înțeles că, în acest caz, profesorul Mazilu nu avea nevoie să facă inspecție la seminarul d-lui Sandi.

Și așa s-a apropiat sesiunea. Ca la orice examen, înainte cu 2-3 zile aveau loc consultațiile. La consultații a venit dl. ing. Sandi și, cu mica experiență pe care o aveam de la sesiunile și examenele precedente, am pus fiecare întrebările referitoare la aspectele neclare.

A fost primul cadru didactic care a răspuns exact la ceea ce am întrebat, fără a relua explicațiile de la începuturi. Am fost surprinsă că am putut fi lămurită rapid și direct.

Mai târziu am înțeles că acesta este apanajul celui ce are în minte problemele clare și bine consolidate. Am întrebat și dacă se poate lua nota maximă, la care dl. Sandi mi-a spus că-s cam materialistă.

În anul al III-lea, d-nul ing. Sandi m-a provocat să particip la sesiunea științifică a facultății. Am fost bucuroasă că voi face ceva peste nivelul celor predate la curs. A fost o bună experiență, în care am văzut cât de puțin știam și câte probleme poți să-ți pui în legătură cu aspecte care par foarte clare.

Un an mai târziu, la Elasticitate și Dinamica structurilor am avut noroc de aceeași formație. Noi mai mari, profesorul Mazilu era și prorector și ne amuza la fiecare început de curs cu ultimele peripeții datorate acestei funcții administrative. Atmosfera era mult mai destinsă. La seminar însă, aceeași seriozitate.

Deși ni se spusese că examenul de elasticitate se va da cu caietele de curs pe masă, nu ne simțeam prea siguri pe noi. A venit și ziua examenului, trăgeai biletul, îți luai caietul și încercai să pui la punct cele 3 subiecte. Desigur, examinarea orală a ajuns tot târziu în noapte. Profesorul Mazilu se mai enerva, mai țipa, echipa de asistenți făcea haz de necaz, iar noi încercam să facem față. La două subiecte m-a ascultat profesorul, la celălalt dl. ing. Sandi. Atunci m-am convins cât era de ușor să răspunzi unui subiect profesorului Mazilu...

Când a venit dl. Sandi la tablă, să prezint unul din subiecte, m-a lăsat să expun demonstrația respectivă și, când credeam că totul s-a încheiat, a început un număr suficient de mare de întrebări cu ce s-ar întâmpla dacă... Și era după 9 seara, zi de iarnă. Se pare că m-am descurcat, dar am învățat cum se pune mintea la contribuție.

După absolvire, nefiind locuri în cercetare, am mers în proiectare. Dar după cca. 5 ani s-

a ivit posibilitatea de a intra prin concurs, pe post de cercetător științific la INCERC, în laboratorul condus de dr. Sandi. Și din 1972, până astăzi, am colaborat cu d-nul dr. Sandi.

Exigența d-lui Sandi a fost totdeauna deosebit de mare, pentru că ar fi dorit ca noi, toți colaboratorii, să fim la înălțime. De aceea, când toți cercetătorii din alte secții și laboratoare primeau calificative anuale numai de foarte bine, noi eram recompensați cu aprecieri gen *bun coleg*. Aceasta era însă compensată de lucrările unicate și de mare importanță pe care le primeam spre rezolvare. Soluțiile n-au fost totdeauna simple de găsit, așa că, de multe ori ne mai loveam de probleme care păreau de nedepășit și totdeauna găseam un sfat care îndrepta lucrurile pe făgașul normal. Sigur că uneori problemele aveau rezolvări ușor de observat, dar nu de cel care stătuse ore și ore cu ochii pe ele.

Cu inima strânsă, mergeam la dr. Sandi după ajutor, care venea de fiecare dată. Uneori însă se întâmpla să avem impresia că mai bine ar fi rezolvat singur problema. Am înțeles că este mai ușor să faci un lucru de la început, decât să vezi ce a făcut altul și să găsești și de ce se blochează. Nu a fost situație în care să nu lase de-o parte foaia pe care lucra ca să treacă la problema cu care veneam. Permanent ne-a îndemnat să sintetizăm cele mai importante rezultate ale cercetărilor, pentru a le folosi în articole prezentate la diverse conferințe și simpozioane. Ne spunea periodic că un cercetător care nu publică nu există. În cazul colaborărilor internaționale încerca să integreze toți cercetătorii care lucrau în domeniul respectiv.

Urmărind tematicile propuse de dr. Sandi pentru lucrările de cercetare, ca și finalizarea lor în paralel cu abordările și stadiul problemelor pe plan mondial, constatam noutatea subiectelor, care încă nu aveau rezolvare.

Din literatura de specialitate se observa cu ușurință importanța și necesitatea temelor propuse. Numeroase lucrări ale dr. Sandi se regăsesc ca referințe în articole ale cercetătorilor de pretutindeni. Nu a fost greu să observăm prestigiul de care se bucura omul de știință Horea Sandi pe plan mondial și, în același timp, să constatăm cu părere de rău că nu se bucură de aceeași recunoaștere pe plan național.

Atmosfera din laboratorul și apoi secția conduse de dr. Sandi era diferită față de tot ce se petrecea în rest. Eram ca o oază. Când cineva avea ceva de reclamat și o făcea, era chemată și partea cealaltă, să i se afle părerea. Când aveai o problemă personală, înțelegerea era deplină. Nu am auzit o vorbă rea spusă despre vreun coleg, chiar dacă era îndreptățit s-o facă. Cu greu îi spunea celui în cauză ce l-a supărat și trecea mai departe. În relațiile cu absolut toți colegii se adresa numai cu numele de familie, însoțit de ceea ce se potrivea între doamnă, domnișoară, domn, fiind de mulți ani în raport de student – profesor, inițial, și apoi subaltern – sef, dar mai ales colegi, l-am întrebat pe dl. Sandi de ce, după atâta timp, nu-mi spune pe nume. Răspunsul a venit prompt – «când vei avea și al doilea copil». Am luat aminte și m-am conformat. Așa că, după ce a venit pe lume cel de-al doilea micuț al familiei, fără a-i aduce aminte, am devenit din dna Stancu, Olga.

Și așa, cu perioade mai bune și, uneori, mai grele, am ajuns la pensie. Dar colaborarea a continuat... Pentru mine, dascălul, colegul și omul de știință Horea Sandi reprezintă un model. Sunt foarte bucuroasă că am avut șansa ca aproape întreaga mea activitate profesională să se desfășoare în preajma unei astfel de personalități, a cărei calitate principală este aceea de OM.

La împlinirea vârstei de 80 de ani vă doresc ani mulți, cu sănătate, bucurii și împliniri.

Olga

